

Pavol Rankov

**MIESTA,
ČO NIE SÚ
NA MAPE**

Miesta, čo nie sú na mape

Pavol Rankov

Miesta,
čo nie sú na mape

slovar

Vznik tejto knihy podporil

u. fond
na podporu
umenia

Copyright © Pavel Rankov 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2995-7

„Áno, vtedy som sa pevne rozhodol napísať román a naliehavo som potreboval postavy. A nie hocijaké postavy, ale moje postavy. Hrdinov, ktorí budú účinkovať práve v mojom príbehu. Ba čo viac, potreboval som hlavného hrdinu. Iste, mohol som si ho jednoducho vymyslieť. Ale už vtedy som vedel jednu dôležitú vec: keď začínate písať, musíte vykročiť odtiaľto, z tejto reality. Potom už môžete robiť, čo uznáte za vhodné – zmeniť mená a okolnosti, predstavovať si tváre, ponúkať im iné masky.“

Ihar Babkov: Minútka. Tri príbehy

„Autor sa napríklad nezaväzuje k tomu, že bude hovoriť pravdu ani že bude svoje tvrdenia dokazovať.“

Umberto Eco: Lector in fabula

1. kapitola

No fakt si pamätám úplne presne, čo som povedal, keď mi fotrovci oznámili, že pôjdem na prázdniny do Skalky, povedal som, že tá dedina ani nie je na mape, no, ak by som mal byť úplne fest presný, najskôr som nepovedal nič, lebo som sa ofučaný odpratal do svojej izby, aby som naštartoval komp a pozrel sa, do akej čiernej diery ma to fotrovci chcú vyslať na ½ prázdnin, a keď som hodil slovo Skalka do vyhľadávača, vyskočilo mi 1 000 500 hitov, tak som musel kliknúť na „v slovenskom jazyku“, ale aj tak to bolo 100 000 stránok, lenže ani 1 nebola tá pravá, takže som musel skúsiť *supermapy.sk* a vtedy prišiel totálny shot, lebo tá diera nebola ani len zakreslená na mape, a to viem teda nabetón, lebo som približne tušil, kde sa tá tajomná Skalka má nachádzať, takže som začal zobrazením mapy okolia Novej Bystrice a pomaly som išiel na východ, klik, klik, všetko bolo na svojom mieste, teda aspoň som si vtedy myslel, že tak to na severe naozaj vyzerá – rieka, presnejšie potok Vychylovka, potom vodná nádrž v tvare hviezdice, ďalší potok Harvelka, na se-

ver od neho vrch s nadupaným názvom Mrvová Kykula, to by sa hodilo ako prezývka pre nášho fyzikára, ktorý sa volá Mikula, a ak to do septembra nezabudnem, určite to od nového školského roku spustím: „prichádza Mr. Kykula“, „Mr. Kykula mi dal za 5“ and so on, ale späť k mape na monitore, bola tam Kubínska hoľa, tuším tam chodia niektorí lyžovať, moji fotrovci dávajú prednosť Alpám, je to bližšie, vedú tam lepšie cesty a neprerežú vám gumy len preto, že ste Blaváci, čo je, mimochodom, slovo, ktoré by ani 1 skutočný Blavák z huby nevy-pustil, my sme Bratislavčania, Blaváci sme len pre nich, vidlákov, goralov a partizánov, potom ešte klik, klik, aj tam bolo zobrazených zopár domov, najviac asi tak 5, ale nemalo to ani meno, klik, klik – a už ma mapa preniesla do Oravskej Lesnej, teda žiadna Skalka, prepol som na satelitné zobrazenie, ale to vôbec nefungovalo, čo sa stáva asi tak 1x za 100 rokov, pre istotu ešte aj street view, hoci mi bolo jasné, že to už by bola aká haluz, keby to fungovalo?, takže som zamieril späť do obývačky a fotríkovi rozvalenému pred spravodajstvom TA3 som to pekne narval medzi oči: „tá dedina ani nie je na mape“.

Virtuóz prišiel 30. júla – ono to totiž bolo vymyslené tak, že z čiernej diery Skalky príde malý veľký huslista Jonáš na mesiac do Bratislavy – on určite hovoril do Blavy –, no a z metropoly bude deportovaný na lazy Marek, Marc, čiže ja, I, me, my, mine, čo sa mi spočiatku zdalo ako totálna kravina, lebo Jonáš bol odo mňa len o ½ roka starší, tak nás mohli nechať spolu, lebo hoci byť na lazoch s neja-

kým lazníkom musí byť riadna haluz, byť tam sám je 1 000x väčšia otrava, aspoň takto som si to hovoril dovtedy, kým som Jonáša neuvidel, lebo keď som ho spozoroval, tak ma skoro mrdlo, on totiž vyzeral ako moja nepodarená kópia, teda nie že by som bol nejaký top krásavec, veď podstatný je swag a nie beauty, ale určite nedržím na hlave úlis rozčesnutý v strede, teda na prdel, určite nenesím miki-ny na zips zastrčené do najšitovejších gatí na svete a nechodím po ulici v klopokajúcich ortopedických drevákoch, ale napriek týmto neklamným znakom degenerácie mal ksicht úplne taký ako ja, čo bolo teda úplne naprd, takže som bol celkom happy, že sa hneď nasledujúce ráno budem dekovať, ešte som hodil na FB 1 status, že ak ma v najbližších 4 týždňoch uvidia klátiť sa po ulici a budem na 1. pohľad za debila, tak to nie som ja, ale jedna socka, ktorej, žiaľ, prúdi v žilách krv s podobnou genetickou výbavou ako moja, lenže to hovorím stále len o imidži, o 1. dojme, ktorý nemusí prezradiť všetko, o Jonášovi napríklad neprezradil, že je mrte väčší dement, než vyzerá, lebo ak 12-ročný chalan úprimne a dobrovoľne považuje za zmysel svojho života fidlikanie na husliach, tak je drebnutý, čo teda Jonáš naozaj bol, lebo keď so svojimi fotrovcami prišiel k nám, hneď vo dverách sa spýtal, kde by si mohol zahrať, tak som ho hneď pratal do svojej izby, že si zahráme niečo na kompe, mal som najnovší *The Last*, alebo by sme si dali niečo z *Tribal Dogs*, lenže on by určite chcel hrať nejakú starú kravinu, ako *Tomb Raider: Fight in 3D* s trápnuou Larou Croft, ale ani to by nakoniec nebolo to brutálne najhoršie, najstraš-

nejšie bolo, že Jonáš vôbec nemyslel hranie na počítači, on fičal na husliach, v momente ich vybalil a že „budem rád, ak sa vzdiališ, lebo kým skladbu dobre neovládam, musím cvičiť sám, aby som sa sústredil, ale keď chceš, tak ti ráno môžem zahrať niečo zo svojho koncertného repertoáru“, na čo ja, že ďakujem, již jsem blil, drahý môj pokrvný virtuóz.

Ešte by som mal spomenúť, že moja mama a auntie Eva, virtuózova rodička, sú 1-vaječné dvojčatá, čo asi vysvetľuje tú moju nešťastnú podobnosť s Jonášom DJ Sláčikom, a je to teda vážna haluz, keď niekto vyzerá ako vaša matka a má rovnaký hlas, lenže je to cudzí človek, ale ja už som túto schízu mal za sebou a bol som čiastočne imúnny, lebo auntie Evu som predtým už raz videl, zastavila sa u nás na zdvorilostnú návštevu niekedy pred cca 2-3 rokmi, keď zostúpila z hôr, aby niečo vybavila v downtown of Bratislava, možno chcela kúpiť synovi nejaké extra struny, vlastne haluz je aj to, že sa ony, 2 sestry, navyše 1-vaječné 2-čatá takmer nestretávali, ale o tom je celá táto storka, že moja mama a jej twinska sú si cudzie, anklíka Ivana, Evinho manžela, som dokonca videl práve vtedy po 1. raz v živote, no a týmto úplne cudzím ľuďom ma fotrovci nasledujúci deň posadili do fára, nechali si toho ich virtuóza s úlisom, zatiaľ čo my sme vyrazili smer ďaleký sever, as North as possible, kde by líšky dodnes dávali dobrú noc, ak by ich už všetky neboli dávno požrali medvede, pochopiteľne, s cudzími ľuďmi nemáte o čom hovoriť, takže po krátkom výsluchu o škole, pri ktorom mi akceptovali 1 3-ku na vysvedčení, a krúžkoch, kde obdivovali,

že sa učím programovať, no zároveň ma ľutovali, lebo budem musieť vydržať mesiac bez počítača, keďže oni také čosi v záhrade nepestujú, ba na moje zdesenie priznali, že v ich obci nie je ani net café, čím mi teda pekne stlačili náladu na absolútnu 0 na Kelvinovej stupnici, lenže to všetko bolo ešte nič, oni sa totiž určite vopred dohodli, že ma počas tej niekoľkohodinovej cesty naozaj vygumujú – a tu musím pripustiť, že podozrievam vlastných fotrovcov, že to bolo prekonzultované aj s nimi, čo sa im naozaj podarilo, vygumovali ma na mínus nekonečno, a to aj vďaka tomu, že začali celkom nevinne, akože je to veľmi dobre, že ma spoznajú, lebo veď sme predsa príbuzní and so on, no a potom – išli sme práve okolo Trenčína a obzeral som si ten hrad, vraj tam pred niekoľkými rokmi drebala skala a zabila nejakú ženu – sa ma auntie Eva spýtala, či viem, prečo ju a moju mamu museli vychovávať cudzí ľudia, čo ma inak trochu vytočilo, lebo moja mama by o ľuďoch, ktorí si ju osvojili, teda o babke Kajke a dedovi Tónovi, nikdy nepovedala, že sú to cudzí ľudia, ale toto som vtedy v aute nerozoberal, radšej som bol ticho, čo si uncle Ivan zrejme vysvetlil tak, že som na to zvedavý, a spustil, že moja mama a auntie Eva sa narodili v Skalke, v dome, v ktorom oni teraz žijú, čím mi nechtiac pripomenul, že aj ja tak trochu pochádzam z dediny, čo nie je na mape, terrible & horrible, ale on sa tým nevzrušoval, hovoril, že rodičia mojich starých rodičov boli najbohatší gazdovia v dedine, čo teda neznelo až tak zle, budem hovoriť, že som potomok najbohatších, nemusím dodávať, že gazdov, v 50.

rokoch dokonca dlho odolávali komunistickým agitátorom a nechceli vstúpiť do družstva, čomu som veľmi nerozumel, ale podstatné bolo, že napokon do toho komunistického družstva vstúpili, no v 68. roku – tipol som si, že asi 20. storočia – zase vystúpili aj so svojím majetkom, začali súkromničiť a s nimi celá dedina, vtedy ho auntie Eva prerušila a spýtala sa ma, či viem, čo bolo v 68., tak som povedal, že najprv Dubček, potom Husák, na čom sa obaja zasmiali, ale pochválili ma, no uncle Ivan nezabudol pripomenúť, že presne v tom roku sa narodila aj moja mama a auntie Eva, lenže po 68. roku prišiel 69., pokračoval uncle, na čo som si neodpusťil poznámku, že presne to som si aj myslel a predpokladám, že po 69. nasledoval 70., ale oni sa nezasmiali, uncle hovoril, že všetko sa vrátilo do starých koľají a moji starí rodičia a s nimi celá Skalka začali mať veľké problémy, zase na nich tlačili, aby vrátili svoj majetok do družstva, čo starý otec asi nechcel, no a 1 ráno ich našli mŕtvych, a mne teda úplne ovisla sánka, len som sedel, zísal na ubiehajúcu krajinu a čakal, čo povedia, ale oni nič, a tak som sa napokon spýtal, či ich zavraždili, na čo auntie Eva potvrdila, že všetkých 3, ale mne tie jej počty neseďeli, tak som sa spýtal, kto bol ten 3., a ona, že ich starší brat, mal vtedy 12 rokov, a mne vykĺzlo, že ako teraz ja, po čom sa uncle Ivan opäť ujal slova, aby ma neušetril detailov, takže som sa dozvedel, že mojich starých rodičov a môjho 12-ročného strýka rozrúbali sekerami, celý dom bol zastriekaný krvou, cez podlahu presiakla ako voda pri prietrži mračien a kvapkala v pivnici zo stropu, až tam vytvorila

veľkú kaluž, no a keď som toto počul, tak mi fakt bolo na tyčku, lebo ja mám mrte silnú predstavivosť, takže som to videl pred sebou, zrazu bol v aute kandel a teplo, potil som sa ako kôň, skrátka musel som im povedať, nech zastavia, uncle Ivan chcel ísť až na najbližšie odpočívadlo, ale ja som skríkol „hneď“, čo však on neakceptoval, tak som si otvoril okno a tyčkoval som za jazdy, možno to ffkalo aj na fáro za nami, lebo keď nás predbiehalo, šofér zúrivo trúbil, čo mi bolo 4, hlavne, že sa mi ulavilo, ďekuji, již jsem blil, aj im sa asi ulavilo, že mi to povedali, lebo asi ½ hodiny bolo potom v aute úplne ticho, lenže ja nemám rád, keď niekto povie A a nedodá B, nech už to B je akokoľvek terrible or horrible, tak som sa spýtal, kto boli tí killeri, a oni na to, že sa prípad nikdy neobjasnil, vraj to mohol byť aj politický motív, teda že mojich starých rodičov a ich syna zabila eštébé, čo mi, samozrejme, nič nehovorilo, tak uncle vysvetlil, že je to skratka pre komunistickú tajnú políciu, Štátnu bezpečnosť, ktorá mala veľký záujem, aby sa príklad roľníkov zo Skalky, ktorí vystúpili z družstva a začali hospodáriť sami, nestal vzorom pre iné dediny, auntie Eva dodala, že po tom, ako z družstva odišiel môj starý otec, ho nasledovali všetci v dedine, lebo starý otec bol najbohatší a ľudia ho považovali za svojho vodcu, radili sa s ním, brali to tak, že on nesie zodpovednosť za celú Skalku, čo mi takisto neznelo najhoršie – mojich starých rodičov zabila nejaká československá CIA, lebo boli vodcovia gerily proti komunizmu, to som bral, ale potreboval som ešte vedieť, kde bola vtedy moja mama a auntie Eva,

na čo auntie Eva pokývala hlavou, akože je to správna otázka, boli v tej istej izbe ako ich zavraždení rodičia, nemali ešte ani 1 rok, spali vo veľkej 2-kolíske, ktorú im vlastnoručne zmajstroval ich otec a čoskoro ju uvidím, majú ju odloženú na povale, vrahovia nepovažovali za potrebné zabíjať nemluvnatá, „asi nebol medzi nimi súdruh Herodes“, zasmial sa uncle Ivan, čomu som teda vôbec nerozumel a pripadalo mi to vrcholne trápne, a možno aj auntie Eve, lebo ani ona sa nesmiala a začala rozprávať o tom, ako ich dali do detského domova, no rýchlo si ich nejakí ľudia osvojili, je najlepšie osvojiť si decká, kým sú mega krpaté, lebo ešte nemajú zlozvyky a môžete si ich vychovať po svojom, to viem aj sám, auntie hovorila, že až po 89. – zase nasledovala otázka uncle Ivana, či viem, čo bolo v roku 1989, na čo som odpovedal, že Havel, Budaj, VPN a OF, no nepriznal som sa, že sa už nepamätám, čo znamená VPN, a čo je OF, to som nevedel nikdy, teda po 89. sa ukázalo, že rozsiahle majetky, ktoré spravuje 1-tné roľnícke družstvo v Skalke, nie sú vlastnícky vyrovnané, a tak začali hľadať majiteľky, boli to, samozrejme, dedičky zavraždených, tie bábätká, našli auntie Evu aj moju mamu cez ľudí, ktorí si ich osvojili, a až vtedy sa ony 2 u právnikovi 1. raz videli, obe boli dojaté, že sa na seba podobajú, a ako dodal uncle Ivan, je to fantastické, že sa podobajú aj ich synovia, „veď sú 1 krv“, usmiala sa auntie, ale mne bolo pri počutí slova krv zase na tyčku, dosť na tom, auntie Eva bola vtedy čerstvo vydatá za uncle Ivana, žila v Košiciach, a keďže na začiatku 90. rokov vraj vypukli

problémy so získaním bytu za rozumnú cenu, rozhodli sa presťahovať do domu, ktorý jej patrilo, uncle Ivan bol zhodou okolností vyštudovaný hnojár, ja som, samozrejme, ani netušil, čo to je, len som dúfal, že to neznamená, že kydá hnoj, ale dozvedel som sa, že to je inžinier cez polia, dobytok a tak, no a títo dvaja manželia sa do rodičovského domu v Skalke nasťahovali, dohodli sa s mojou mamou, ktorá našťastie – našťastie pre mňa aj pre jej twinsku – so Skalkou nechcela mať nič spoločné, že jej postupne vyplatia časť majetku, aká jej patrí, o pár rokov sa im narodil Jonáš and so on, ďalej to už nebolo veľmi zaujímavé, lebo sa začali rozplývať nad talentom svojho virtuóza, ako im viacerí odborníci potvrdili, že taký sa rodí raz za 100 rokov, a oni musia urobiť všetko, aby sa jeho talent naplno rozvinul, a platia mu učiteľa a vozia ho na koncerty aj do Poľska a do Čiech a ešte aj oveľa rafinovanejšie prejavujú svoju obrovskú rodičovskú lásku and so on. „Tak čo, pôjdeme cez Oravu alebo cez Kysuce?“ spýtal sa v Žiline uncle Ivan, na čo ja, že smer Kysuce, a trochu som ich vyviedol z miery, keď som od Novej Bystrice vedel, kadiaľ ideme, poznal som vodnú nádrž naľavo od cesty, tipol som si, čo je tá Mrvová Kykula – a bingo!, no potom sme odbočili na úzku cestu, na ktorej by sa určite neobišli 2 autobusy, a vtedy som si všimol, že nemám signál na mobile, na čo mi uncle Ivan potvrdil, že tu mobility neexistujú, ani oranžové, ani modré, ani ružové, tak som im povedal, že tá ich slávna Skalka ani nie je na mape, čo ich vôbec neprekvapilo, uncle Ivan sa dal do nudného vysvetľovania, že inej takej-

to dedinky niet, ľudia sa nehlásia ani k Orave, ani ku Kysuciam, sú takí svojskí, no tak to vám pekne ďakujem, pomyslel som si, uncle už rozprával o ťažkom živote poddaných v tejto hladovej doline, niet tu pracovných príležitostí, fabriky sú ďaleko a polia ľudí neuživia, lebo minuloročnú úrodu chytila akási pliaga a tento rok to vyzerá podobne, ale je tu, samozrejme, krásne, a prišlo aj na medvede, v lesoch ich tu často stretávajú, ba i vlky, dodal so zdvihnutým prstom, na čo som sa musel spýtať, či sa tu zachovali aj tyranosaurusy, a oni sa zasmiali, ale uncle Ivanovi sa huba nezastavila, stále mlel o tunajšej prírode, aký čistý vzduch majú a z potokov by mohli piť, v zime 1,5 metra snehu, nie ako dolu v Blave and so on, pokračoval, až kým sme zrazu nevošli do prudkej zákruty, za ktorou bola už tá dedina, čo nie je na mape, odhadol som to na takých 50 chatrčí... no, niektoré boli slušne mohutné, ak by stáli v Bratislave, tak by vám za ne bez mihnutia oka vycálovali kopec bubákov, pred niekoľkými domami postávali miestni neandertálci a zachmúrene na nás civeli, teraz nezveličujem, fakt na nás zazerali ako na nepriateľov, možno sa rozšírilo, že sa dovalí exot z Bratislavy, v ich jazyku zrejme junák z Blavy, tak im stúpol adrenalín, ale efektne bolo, ako sa tá dedinská cesta končila, viedla rovno k poslednému najväčšiemu domu, pred ktorým sme zastavili, a to bolo moje pôsobisko na najbližší mesiac, no zároveň to bolo aj miesto neobjasneného zločinu spred 10-ročí, ale na to som radšej nechcel myslieť, tak som sa snažil čeknúť okolie, zo susedného domu sa vytrepal akýsi starší chlap, prišiel

k uncle Ivanovi, „myslel som, že sa už nevrátite“, povedal, no neznelo to vôbec ako privítanie, skôr to bola hrozba, the dark fury, uncle Ivan sa pokúšal usmievať a trepal niečo o horúčave v Blave a auntie Eva ma už pchala dnu.

Teta Eva urobila taký brutálne nechutný branch na báze biosurovín z vlastnej záhrady a potom sme išli s uncle Ivanom kŕmiť a polievať, aby sa zase urodilo, aby auntie zase mohla uvariť niečo nechutné and so on, kolobeh života, farmu mali teda obrovskú, len dvor a záhrada s príľahlým sadom boli veľké minimálne ako futbalový štadión – rôzne fruits & vegetables, zemiaky, sliepky, kačice, zajace, kravy, kozy, vemená, možno som niektoré z tých živočíchov nepomenoval presne, veď som ani neštudoval hnojárinu, dokonca mali aj celkom slušný traktor, zadúfal som, že mi na ňom možno dovoľia jazdiť, a vlastnili aj všelijaké tie veľké vidličky a nože na rýpanie sa v pôde, lebo uncle Ivan ukázal na mega obrovské polia medzi okolitými lúkami a lesmi, kde by normálny biznismen urobil najväčší golfový green, a vraj: „aj toto je zväčša naše, zasiali sme toho roku hlavne jačmeň a ovos“, a musím pripustiť, že v ten 1. deň ma to celkom bavilo, na všetko som sa vypytoval, ja totiž akceptujem prírodu, hoci nie som žiadny fanatický vegán ani bojovník za práva zvierat a rastlín, no uncle Ivan ma schladil 1 totálne brutálnou hláškou, „vidím, že ty by si bol lepší gazda než náš Jonáš, toho zaujíma len hudba“, tak to teda congratulations, som väčší vidlák než super vidlák, samozrejme, uncle Ivan to myslel ako pochvalu, ale okamžite sa začalo nové kolo chvá-

lenia Jonáša, že on do tejto dediny nepatrí, on je talent minimálne národného, možno EU formátu a oni pre jeho husle urobia čokoľvek, no našťastie sa otvorili dvere a auntie Eva nás zavolała na večeru, uncle nezabudol dodať, že dnes si večeru zaslúžim, lebo som mu veľmi pomohol, tak som si pomyslel, že ak bude zase niečo odporné, ozvem sa, že si zaslúžim lepšie, ale bola super čípoš domáca klobáska a ovčí syr, samozrejme, eko-bio z neďalekého salaša, vcelku tasty & delicious, ujo Ivan si síce neodpustil kecy o tom, že mestskému človeku – to akože mne – najlepšie vytrávi po práci na čerstvom vzduchu, ale tieto dedinské múdrosti som sa už pomaly učil filtrovať, aby sa mi z ucha neprenášali do mozgu, bol som nastavený, že po večeri bude nasledovať telka, keďže sa tu živorí bez webu, ale TV nenasledovala, lebo prišiel čas na vážny rozhovor, čo ma teda fakt dorazilo, lebo potom, čo som sa dozvedel o 3-násobnej vražde, aký už len môže byť vážny rozhovor?, no a nebol som ďaleko od pravdy, žiadali odo mňa, aby som neopúšťal dvor, spýtal som sa, či sú miestni magori takí nebezpeční, čo mi potvrdili, ale nakoniec z nich vyliezlo, že nechcú, aby sa v dedine rozšírilo, že majú návštevu, nech si len ľudia myslia, že som ich syn Jonáš, našťastie sa podobáme, ale tak to som si už nemohol odpustiť pripomienku, že toto je fakt haluz a že prečo by susedia nemohli vedieť, kto som, čo mi, samozrejme, nijako nevysvetlili, ale aj tak trvali na tom, že pohyb len okolo domu, „k plotu a späť ako zvierá v zoo?“ spýtal som sa a oni úplne natvrdočku, že áno, čím bolo povedané všetko – som vo väzení

a nie je čo riešiť, hoci taký malý prison break by som možno dal.

Off course, že hneď ráno to bolo len o tom, kadial' by som mohol nenápadko zdrhnúť, lenže to predbieham, lebo pred každým ránom býva noc a moja 1. noc v Skalke bola fakt terrible & horrible, lebo mi furt behalo po rozume, že tí neodhalení killeri spred 40 rokov môžu teraz znovu prísť, napäto som sledoval každý šuchot a zavírganie, aspoň 5-krát som vstal a pozeral z okna, či sa vonku niečo nehýbe, hoci auntie Eva ma pred spaním upokojovala, že toto nie je tá izba, kde zabili mojich starých rodičov a strýka, zabili ich za stenou, vo vedľajšej izbe, kde majú spálňu oni s uncle Ivanom, a ospravedlňovala sa, že nebudem spať v podkroví v Jonášovej izbe, lebo on si ju zamkol, čo musia ako rodičia plne rešpektovať, „lenže on spí v mojej izbe v Bratislave“, nedal som sa, ale auntie mi položila ruku na plece, čo, samozrejme, neznášam, a dodala, že umelci sú iní ako my – teda napr. ona a ja –, umelci sú zvláštni, majú svoje muchy, no túto noc som mal svoje muchy aj ja, lebo tá komnata hrôzy bola navyše fakt plná múch, asi tam auntie popoludní chcela vyvetrať a tie malé beštie nalietali dnu, takže aj keď som už prekonal ten nechutný pocit, že vedľa sa vraždilo, a liezol na mňa spánok, nejaká beštia z radu blanokrídlovcov mi vždy zabzučala vedľa ucha alebo sa mi dokonca začala špacírovať po líci, aby na mňa nakládla vajíčka ako na nejaký smradlavý shit alebo na mŕtvolu, budú sa vo mne hmýriť mrte červíkov, takže som nakoniec zaspal úplne zahrabaný pod tou ich hrubou a ťažkou

perinou, ráno som sa zobudil spotený a unavený, nechcelo sa mi vstávať, a keď som sa po raňajkách – praženici s hnusnou tvrdou slaninou, a vraj nebude z vlka slanina! – vytratil na dvor, tak som sa normálne vyvalil na kopy senu v šope – to slovo som sa naučil deň predtým a vedel som už, že šopa nemá nič spoločné so shoppingom – a na chvíľu som v tom sene zadriemal, čo sa mi nestalo od škôlkarských rokov, a keď som sa prebral, bola vedľa mňa položená miska s úplne čiernymi višňami, aké za normálnych okolností milujem, ale bol to mega trapas, že dieťaťko spinušká, tak mu pripravíme papanie, a keď sa zobudí do ružova vybúvané, napapá sa a jazýček bude mať čierny od višničiek and so on. V podstate som akceptoval ich zákaz vychádzania, našiel som si síce 2 únikové cestičky za slobodu, 1. za šopou, stačilo sa vyšplhať na kopy dreva a preskočiť plot, ktorý tam bol nízky a poškodený, nie taký parádny ako od cesty spredu, 2. v ovocnom sade, kde som si všimol, že z konára najväčšej jablone sa dá celkom ľahko skočiť až za plot, aj som bol zo 3 razy vonku, ale nenadviazal som kontakt s miestnou falangou, len som sa flákal po okolitých lúkach, takže som si napokon povedal, že O. K., budem sekať dobrotu, dám občas little help smerom k auntie a uncle, lenže na 4. deň hneď ráno som si všimol, že v kríkoch za plotom sa krčí nejaká postava a máva na mňa, tak som k nej prišiel, bola to miestna horalka asi v mojom veku, ale značne retardovaná, pretože bola oblečená v šušťákových-šušňákoch a šitových teniskách z vietnamského trhu, ukázalo sa, že aj ona je zo mňa značne sklamaná,